
HOOFDSTUK EEN

DE DUIZEND
VEROVERINGEN

HET DUURDE TE LANG VOORDAT FIE HET MEISJE DE KEEL HAD doorgesneden.

Aan de handeling zelf lag het niet. Sinds ze drie weken geleden de leiding over haar troep Kraaien had overgenomen, had Fie meer dan eens genade gebracht. Afgelopen maan had Tavin haar toevertrouwd dat het eigenlijk niet makkelijker hoorde te worden om te doden, maar dat het wel zo was. Sindsdien had ze al zoveel levens beëindigd dat ze niet kon ontkennen dat daar een kern van waarheid in zat.

Nee, deze keer lag het aan de zondares.

Toen Fie de quarantainehut was binnengekomen, had het meisje overeind op haar strozak gezeten, hooghartig uit haar donkere ogen kijkend en haar mond net zo recht als de ijzeren staaf waarmee de deur van buitenaf vergrendeld was. Haar linnen hemdjurk met korte mouwen was knap vervaardigd, maar erg eenvoudig voor de enige dochter van de Pauwengouverneur,

en haar zwarte haar zat in een keurige, glanzende vlecht, die nog niet slap en pluizig was van het koortszweet. Op haar schoot had een boekrol gelegen. Het was bijna middag en er viel net genoeg zonlicht door de met doeken bedekte ramen om te kunnen lezen.

Fie vermoedde dat het Pauwenmeisje ongeveer van haar leeftijd was, dichter bij de zeventien dan bij de zestien. Maar op haar slapen waren fijne, donker geaderde uitslagkringen verschenen, onopvallend genoeg om te kunnen besluiten dat ze nog maar een paar uur oud waren, onheilspellend genoeg om te kunnen besluiten dat het meisje nog maar een paar uur te leven had. Een paar minuten, nu Fie er was.

Normaal gesproken waren de zondaars verward, versuft of zelfs al dood als Fie aankwam. De zondaarspest kreeg elke ziel te pakken en perste elk greintje waardigheid uit haar slachtoffers. Nooit eerder had een zondaar haar zo aangekeken, alsof Fie een wolf was die te dicht bij het weiland zwierf.

Fie had haar masker moeten ophouden. Maar ze zette het af.

Ze had het gebroken zwaard moeten trekken. Maar het hing nog altijd aan haar zij.

Ze had tegen het Pauwenmeisje moeten zeggen dat ze haar ogen dicht moest doen. In plaats daarvan knikte ze naar de boekrol en vroeg: 'Wat ben je aan het lezen?'

Het Pauwenmeisje leunde met samengeknepen ogen naar achteren en snoof meewarig. 'Doet er niet toe... jij kunt toch niet lezen.' Ze gooide Fie een zakje toe waarin iets tikte. 'Hier. Wees snel en precies.'

De zak zat vol melktanden en toen Fie er eentje uit viste zond die een luid en scherp zingende vonk door haar botten. *Niemi Navali szo Sakar*, verklaarde de tand, *dochter van...*

Fie trok haar hand met een ruk terug. De tand was van Niemi geweest, de zondares, en hij zou tot haar dood luid blijven zingen. De andere tanden zwegen, maar Fie hoorde het lied van Pauwenheksen erin doorklinken. De

of iemand loog en konden Mussen ongemerkt wegglippen. Van sommigen werd zelfs gezegd dat ze een reïncarnatie waren van de dode goden die de kaste ooit hadden opgericht, zoals Kraanvogelheksen, die een leugenaar de waarheid konden laten spreken, of Mussenheksen, die helemaal onzichtbaar konden worden.

Maar de dode goden hadden de Kraaien geen uniek geboorterecht gegund. Hun heksen konden alleen tijdelijk het geboorterecht uit de boten van andere kasten overnemen, zolang het vorige leven erin nazinderde. Kraaien waren bovendien de enigen die niet besmet konden worden met de zondaarspest; daarom hadden zij het op zich genomen om kelen door te snijden en lijken op te halen.

Al met al begreep Fie best dat een adellijke Pauw het leven van een Kraai als straf zou zien. De meeste mensen in Sabor geloofden zelfs dat zondaars na hun dood in de Kraaienkaste werden wedergeboren om boete te doen voor de misdaden waarvoor ze ooit met de pest waren bestraft.

Maar toch...

Ze hurkte neer op de zanderige vloer en legde haar zwaarden tussen zichzelf en de Pauw in. 'Het grappige is dat als je mij nu zou vragen wie van ons twee het Verbond op dit moment gunstig gezind is...' Fie tikte tegen haar wang. 'Daar zouden Sharivi en ik het volgens mij niet over eens worden.'

Fie verwachtte dat het Pauwenmeisje een venijnig weerwoord paraat zou hebben.

In plaats daarvan deed Niemi haar ogen dicht en bracht ze haar hand naar het zondaarsmerk op haar gezicht. Haar stem sloeg over. 'Misschien... misschien heb je wel gelijk.'

Een koud zweempje schuldgevoel nestelde zich in Fies buik. Aye, ze verafschuwde dit zachte, schone meisje en niet alleen omdat het meisje haar verafschuwde. Slechts een van hen zou de hut levend verlaten.

Pa zou zeggen dat ze niet zo moest treuzelen.

Wretch zou zeggen dat ze niet zo met haar eten moest spelen.

Maar Fie vroeg: ‘Weet je waarom het Verbond jou heeft gekozen?’

De Pauw perste haar lippen op elkaar. Met een trillende vinger wees ze naar het Havikzwaard. ‘Ik kies dat zwaard.’

‘Rijkelui kiezen altijd het mooie exemplaar,’ zei Fie bedachtzaam. ‘Maar je hebt nog geen antwoord gegeven op mijn vraag.’

‘Doe het nou maar gewoon,’ bitste het meisje.

Fie pakte de boekrol van *De duizend veroveringen* en begon hem op te rollen. ‘Wanneer waren er voor het laatst Kraaien op het grondgebied van gouverneur Sakar? Zo’n vijf jaar geleden, toch?’ Het perkament knisperde opvallend strijdlustig. ‘Ik heb gehoord dat de laatste troep hier nooit is weggekomen. De meerderheid niet, in ieder geval.’

Het Pauwenmeisje zei niets.

‘Eén jongen wist te ontsnappen. Een van de Kraaienbazen heeft hem gevonden en naar mijn pa gebracht. Die jongen heette Hangdog.’

Heette. Twee manen geleden had hij besloten dat hij geen Kraai meer wilde zijn. Twee manen geleden had hij op de trap van een Pauwenhuis zijn laatste adem uitgeblazen.

Toen Fie oud genoeg was, had Pa haar verteld wat er met Hangdogs eerste troep was gebeurd. Zelf had Hangdog er maar één keer iets over gezegd.

‘Hij heeft me verteld dat er een rijk meisje naar hun kamp was gekomen. Ze lieten haar naar de brandstapel kijken, ze lieten haar een masker opzetten, ze lieten haar het zwaard van de baas zien, want tegen een Pauw zeg je geen nee, al is het nog zo’n kleintje... en de volgende nacht leidde het meisje de Heren van de Oleander naar hun kamp.’

Het Pauwenmeisje balde haar handen tot vuisten in haar smetteloze linnen jurk. Op haar onderarm was een nieuw zondaarsmerk verschenen.

De meeste mensen in Sabor geloofden graag dat Kraaien volgens het Verbond gestraft hoorden te worden. Voor zover Fie wist, had het Verbond er niets mee te maken. Ze hadden zichzelf de rol van beul aangemeten.

Niemi Navali szo Sakar keek Fie aan met ogen die glansden van woede. 'Ik zou het zo weer doen.'

Fie schonk haar een vreugdeloze grijns en stopte *De duizend veroveringen* achter haar riem. 'Dat is dan vast de reden dat het Verbond je heeft geroepen. Ga maar liggen.' Het meisje verroerde zich niet. Fie hief het Havikzwaard nadrukkelijk op. 'Ik kan niet tegelijkertijd jou en het zwaard stilhouden.'

Het Pauwenmeisje ging liggen.

Er parelde zweet op haar voorhoofd. 'Doet het pijn?'

Fie had intussen duizenden levens gezien en geesten schoten als vissen door haar hoofd zodra ze het geboorterecht uit hun oude botten opriep. Ze had het leven van koningen en verschoppelingen gezien, geliefden en vijanden, veroveraars en dieven. Sommigen waren gewelddadig aan hun einde gekomen, anderen vredig. Sommigen waren door Pa gedood, de keel genadig afgesneden om ze te behoeden voor de kwelling van de zondaarspest. Die levens en levenseindes zag ze vaker dan andere.

'Nee,' loog Fie en ze legde het lemmet tegen de keel van het zondaarsmeisje.

Het schone staal trilde bij elke hartslag die in de hals van het meisje bonsde, steeds harder van woede, steeds sneller van angst.

Het Pauwenmeisje haalde beverig adem en ving Fies blik. 'Vannacht zullen de Heren van de Oleander ook jou achternakomen.'

Het was bedoeld als een belofte. Een dreigement. Een herinnering, zelfs nu, aan welke kasten het Verbond verkoos.

En daar was ze de fout in gegaan.

Fie schonk haar nog een lachje, net zo koel en welwillend als het staal tegen de keel van het meisje. 'Geen probleem.'

De waarheid was: het werd niet makkelijker om zondaars genade te brengen.

Maar bij sommige zondaars was het makkelijker dan bij anderen.

In de afgelopen drie weken had Fie een handigheidje opgedaan om over *viatik* te onderhandelen.

Toen Pa de kelen nog doorsneed, deed hij na afloop altijd zijn best om in ieder geval zijn handen af te spoelen. Het bloed joeg de nabestaanden de stuipen op het lijf, had hij uitgelegd, en soms betaalden ze de Kraaien dan meer om sneller van hen verlost te zijn, maar meestal hielden de rouwenden de hand dan juist op de knip.

Fie nam die moeite niet. Als de afgevaardigde van de familie hun *viatik* kwam brengen, stroopte ze juist langzaam en met veel vertoon de bloederige vodden weg die om haar handen en onderarmen gebonden zaten. Niemand wilde munten tellen in een handpalm die nog rood en glibberig was van de genade.

En dat was precies de bedoeling.

De Sakars hadden een Mus gestuurd om Fie te betalen. Ze droeg een eenvoudig huisbediendegewaad van fijn garen en haar roodomrande ogen ver raadden dat ze een goede band met het dode meisje had gehad. Een kindermeisje dus. In haar ene hand had ze een volle beurs met *naka* als *viatik*. De andere hand gleed over de klinkende munten en koos er met tegenzin een schamel aantal uit.

Uit jarenlange ervaring wist Fie dat iedereen altijd op de *viatik* probeerde te beknibbelen.

Soms omdat ze dachten dat Kraaien niet konden tellen en het niet in de gaten zouden hebben als ze bedrogen werden. Soms omdat ze wilden dat de Kraaien wisten dat ze bedrogen werden en om hen eraan te herinneren dat het nog altijd gevaarlijk was om een eerlijk loon te eisen. Fie vermoedde dat deze Mussenvrouw dezelfde orders had gekregen als de talloze andere bedienden die ze had ontmoet. Elke keer weer kregen die een goedgevulde beurs in hun handen gestopt, waaruit ze de Kraaien zo weinig mogelijk moesten geven.

In de afgelopen weken had Fie dus geleerd daar geen genoeg mee te nemen.

Het Mussenkindermeisje deinsde met tranen in haar ogen terug toen ze het bloed op Fies armen zag. Fie schudde haar hoofd om het zweet uit haar haar te krijgen. Ze waren het grootste deel van de Kraaienmaan zo veel mogelijk in het noorden gebleven, maar zelfs in deze streek was de zomerse vochtigheid doorgedrongen. ‘Geen zorgen. Je kunt de viatik aan mijn maatje Khoda geven.’

Fie zag dat het kindermisje haar hersens pijnigde. Tegen de tijd dat ze had uitgevogeld dat Khoda geen Kraaien naam was, was het al te laat. Voor haar verscheen een koele, lange Havik met een speer losjes over zijn schouder en een uitgestoken hand.

De kunst, had Fie geleerd, was om ze de viatik te laten overhandigen aan iemand die ze niet durfden te bedriegen.

Fies aandacht werd getrokken door wapperende zijde bij een veranda verderop. Daar stonden twee Pauwen, nog in nachtgewaad, die zich met strakke gezichten aan elkaar vastklampten. Vragend keek de Mussenbediende om naar de gouverneur en haar man, en achter Fie kraakte de deur van de quarantainehut.

Gisteravond hadden ze nog een dochter gehad.

Nu tilden Madcap en Wretch haar stoffelijk overschot gewikkeld in bebloed linnen op de Kraaienkar.

Gouverneur Sakar knikte stijfjes en begroef haar gezicht vervolgens in haar uitwaaierende zijden mouwen.

Het kindermisje slikte. De nakabeurs klingelde als een klok toen ze hem in Khoda's hand liet vallen.

Fie ving een gesmoorde snuif van Madcap op, die overging in een kucheje. Nog geen drie manen geleden zou zo'n beloning ondenkbaar zijn geweest, een last zelfs – weer iets waarvoor de Heren van de Oleander ze achterna zouden komen. Maar nu...

Khoda was een van de vijf Haviken die vrijwillig hadden aangeboden om Fie en haar troep van pestbaken naar pestbaken te begeleiden. En sinds ze een Havikescorte hadden, gebeurde er iets wonderbaarlijks. Niet alleen gaven de mensen hun nu een eerlijke viatik, maar voor het eerst hoefden ze die ook niet af te staan. Hun kamp werd niet geplunderd door Oleanders, ze werden niet afgeperst door Havikwachters. In elk heiligdom hadden ze gulle donaties achtergelaten, en nog hadden ze meer dan genoeg om het tot de volgende viatik uit te zingen.

En nu hadden ze een beurs gekregen die zo ongeveer even groot was als Fies hoofd. Ze hadden niet eens een gelddans hoeven op te voeren.

‘Dat is genoeg,’ zei Fie, waarna ze haar lippen nat maakte en de marsorder floot.

‘Wacht!’ De Mus wees naar de rol achter Fies riem. ‘Dat is... dat was haar favoriete boekrol.’

De duizend veroveringen. Waarin praalkasten mooi en wijs waren, jachtkasten dapper en oprecht, en Feniksen praktisch goden.

Waarin Kraaien alleen als dieven, dwazen en monsters werden voorgesteld.

‘We zullen hem samen met haar verbranden,’ zei Fie. Het kindermeisje liet haar schouders opgelucht zakken. Fie mompelde erachteraan: ‘Iedereen blij.’

De Mussenvrouw keek verbaasd. ‘Wa...’

Fie begon de marsorder weer te fluiten en beende de weg op voordat de vrouw nog een woord kon zeggen.

Achter Fie klonk een vertrouwd gerinkel, wat betekende dat korporaal Lakima haar zoals altijd op de voet volgde. Het bonzen van haar Haviklarzen klonk afgemeten, alsof ze de gulzige weg op rantsoen had gesteld. In het begin had Fie het akelig gevonden, het krakende leer, de schaduw naast de hare. Het was bijna net zo verwarrend als het feit dat korporaal Lakima haar om bevelen vroeg.

Maar intussen was Fie het allebei gewend, min of meer. Als een vreemde begrafenisstoet ratelden ze over de stoffige weg: de taaie meisjesbaas met een snavelmasker, de schaduw van een Havik dreigend achter haar, de negen Kraaien die hun dode zondares op de kar voorttrokken en de drie Haviken in de achterhoede. Pa en de overige twee Haviken hadden ze bij hun tweede kar op de platweg achtergelaten.

Nog niet zo lang geleden had zo'n tweede kar een onvoorstelbare luxe geleken. Ze hadden nog nooit genoeg gehad om een tweede kar te kunnen kopen, nooit genoeg handen of dieren om er een te trekken. Maar nu ze Haviken moesten voeden en meer dan genoeg viatik hadden, lag dat anders. Nu hadden ze een kar voor hun voorraden en een uitsluitend voor zondaars.

‘Was er een probleem met het meisje?’ De stem van korporaal Lakima knarste als het grind onder hun voeten.

Fie schudde haar hoofd. ‘Gewoon een grote mond. Daar zal ze niemand meer mee lastigvallen.’ Ze plukte aan de zweterige riempjes van haar masker, waar ze de zenuwen van kreeg. Ze zouden hun masker pas afzetten als het Pauwenlandhuis uit het zicht was. ‘Ze zei dat de Oleanders vannacht zullen komen.’

Van alle Haviken die Fie al had ontmoet, liet korporaal Lakima zich nog het minst vermurwen. Ze was tien jaar ouder en anderhalve kop groter dan Fie en stond niet alleen op decorum, nee – ze had haar beide voeten er stevig in gepland en leek iedereen zijgend uit te dagen haar te laten wankelen. Theatraal doen lag niet in haar aard. Dus toen Fie een geïrriteerde zucht hoorde voordat de korporaal ‘Begrepen, baas’ antwoordde, dacht ze in eerste instantie dat het geluid van de kar kwam. Ze zou minder opkijken van een morrend dood Pauwenmeisje dan van een morrende korporaal Lakima.

‘Zuchtte je nou?’ vroeg Fie ongelovig.

Lakima schraapte haar keel. ‘Zei ze wanneer ze precies zullen komen?’

‘Nee, alleen vannacht. Misschien had ik door moeten vragen voordat ik haar de keel afsneed. Je zuchtte echt.’

‘Die laaglanders hebben niets beters te doen.’

Fie keek achterom. Lakima's gezicht was uitdrukingsloos, haar blik bleef op de weg voor hen gericht, maar een rimpel tussen haar wenkbrauwen verraadde haar ergernis. Voor haar en haar Haviken betekenden Oleanders dat ze vannacht geen oog dicht zouden doen.

Drie manen geleden, voordat ze prins Jasimir naar de andere kant van Sabor hadden gesmokkeld, betekenden Oleanders zoveel als het onheil te verslaan in een potje dobbelen met schelpen. Als iemand Pa had bedreigd met de gemaskerde ruiters, moesten ze de hele nacht doorrijden en mochten ze de zondaar pas verbranden als de dageraad het nachtdeken van de wegen had getrokken.

Maar nu was Fie baas. Fie had Haviken. En Pa...

Een week geleden had hij haar gevraagd in noordwestelijke richting naar de Kaakbeengolf te trekken, en toen wist ze dat zijn tijd gekomen was.

Dat was een tegenslag die zelfs Fies Haviken niet konden verhelpen.

Ze zei tegen Lakima: ‘Wie weet komen ze vroeg en is het nog voor het avondeten achter de rug.’

Korporaal Lakima stak haar speer als begroeting in de lucht. Het duurde een tel voordat Fie doorhad dat die niet voor haar bedoeld was, maar voor de Haviken die boven hen in de seinpost van het landgoed stonden. De gehelmde hoofden deinsden achteruit op het smalle platform van de toren zodra Fie hun kant op keek. Er hing nog een pluimpje zwarte rook van het pestbaken dat ze hadden aangestoken om de Kraaien te roepen. De Haviksoldaten konden zich waarschijnlijk niet indenken waarom iemand van hun soort Kraaien wilde begeleiden. Fie grijnsde onwillekeurig. Ze had haar Haviken eerlijk gewonnen van meester-generaal Draga, en belangrijker nog, ze had het voor elkaar gekregen dat elke troep Kraaien een Havikescorte zou krijgen zodra

prins Jasimir koning werd. Binnenkort zouden deze soldaten zelf ook Kraaien begeleiden.

Er deden al langer geruchten de ronde over kroonprins Jasimir, die net als zijn legendarische voorouder Ambra de zondaarspest had overleefd, en verhalen over de opzichtige legerstoet waarmee Jasimir door meester-generaal Draga terug naar de hoofdstad Dumosa werd gebracht. Er werd met geen woord over koningin Rhusana gerept, maar Jasimir was er altijd van overtuigd geweest dat ze eerst koning Surimir zou moeten uitschakelen voordat ze de troon kon overnemen, en voorlopig leek het erop dat de koning nog leefde.

Nu de kroonprins – op wie Rhusana al meerdere aanslagen had be-
raamd – persoonlijk terug naar huis werd begeleid door de bevelhebber
van Surimirs legers, zou de koningin zich nog wel even gedeisd houden,
vermoedde Fie.

‘Waarom heb je die boekrol meegenomen?’ vroeg korporaal Lakima.

Daar had Fie een heleboel redenen voor: omdat ze zich daardoor min-
der schuldig voelde dat ze een meisje van haar leeftijd de keel had afge-
sneed. Omdat die boekrol de adel voorhield dat zij altijd nobel waren en
Fie dat ze altijd een monster zou zijn. Omdat niemand in dat weelderige
Pauwenlandhuis achter hen wist dat de monsters in de verhalen en liedere-
ren die door Kraaien werden doorverteld meestal zijden gewaden droegen.

‘Ze zouden hem toch hebben verbrand,’ zei Fie in plaats daarvan. ‘Nu
kan ik tenminste toekijken.’

Lakima kuchte weer. ‘Ah. Dan gaat het vast om *De duizend veroveringen*.’

Zodra het ruwpad tussen de bomen verdween, deed Fie haar masker af,
maar ze hield haar blik neergeslagen en keek alleen af en toe achterom om
zeker te weten dat ze niet werden gevolgd door een nabestaande die uit was

op wraak. De open plek waar Hangdogs familie was gedood was na vijf jaar weer helemaal overwoekerd door het bos, maar Fie – die net als alle Kraaien al op jonge leeftijd had leren herkennen waar je een kamp kon opslaan – had geen zin om de nacht op deze mistroostige plek door te brengen.

Ze had hoe dan ook niet veel zin om aan Hangdog te denken.

Hij had hen verraden omdat hij bang was, dat snapte ze wel. Bang voor wat hem als Kraaienbaas te wachten stond, bang dat hij op dezelfde gruwelijke manier aan zijn einde zou komen als zijn familie. Dat kon ze hem niet kwalijk nemen.

Maar dat hij verraad als zijn enige uitweg had gezien, kon ze hem wel kwalijk nemen.

Fie voelde de platweg nog voordat ze hem zag. De lucht werd warmer en stoffiger, het ruwpad minder hobbelig, en helder zonlicht brak vaker door het groene bladerdak boven hen. Uiteindelijk kwamen ze uit op de brede, vlakke weg. Aan de overkant stonden Pa en hun twee overige Haviken bij de voorraadkar in de schaduw van een met klimop begroeide spar.

Fie voelde een bekend steekje in haar hart toen ze Pa zag, zoals wel vaker gebeurde sinds hij haar had gevraagd om naar de Kaakbeengolf te gaan. Toen herkende ze de blik in zijn ogen en groeide het gevoel uit tot bezorgdheid.

Zo keek hij zelden. Fie herinnerde zich wanneer ze die blik voor het laatst had gezien, onvermijdelijk en overduidelijk: toen Pa haar het zwaard, de tanden en de prins had overhandigd en haar met de lordlings naar de brug in Cheparok had gestuurd.

Die blik zei dat er iets goed mis was, iets waar ze misschien niet meer aan konden ontsnappen.

‘Wat is er?’ riep Fie terwijl ze over de weg beende, maar toen ze een stap in de zon zette, zag ze het al.

Links van haar hing een zwarte rookpluim aan de horizon, een halve leuga verderop. Rechts van haar ontwikkelde zich ook een zwarte sliert. En

daarachter stegen nog meer zwarte wolken op, totdat de kringelende strepen in de middaglucht een gigantische kam leken te vormen.

Zoveel zwarte bakens had Fie nog maar twee keer gezien, maar ze wist heel goed wat het betekende.

Zelfs nu het leger van prins Jasimir bijna voor de poorten van het paleis stond, had Rhusana haar plan doorgezet.

De koning was dood.